

Rok 1912.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 29. czerwca 1912.

Treść: (M 122 i 123.) 122. Rozporządzenie, dotyczące wymiaru równoważnika należitości za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie) od wartości nieruchomości, obciążonych prawami budowli. — 123. Rozporządzenie, dotyczące uzupełnienia względnie zmiany załącznika C regulaminu ruchu dla kolei żelaznych z dnia 11. listopada 1909.

122.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. czerwca 1912,

dotyczące wymiaru równoważnika należitości za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie) od wartości nieruchomości, obciążonych prawami budowli.

Uzupełniając rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186, dotyczące zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należitości, tudzież wymiaru i opłacania tego podatku za siódme dziesięciolecie (1911 do 1920 włącznie), wydaje się co do zeznawania wartości nieruchomości, obciążonych prawem budowli (ustawa z dnia 26. kwietnia 1912, Dz. u. p. Nr. 86), w celu wymiaru ekwiwalentu należitości następujące zarządzenia:

§ 1.

Jeżeli po myśli § 3., ustępy 4. i 5., tudzież §§ 28., 30. i 31. powołanego wyżej rozporządzenia Ministerstwa skarbu należy zeznać wartość nieruchomości w celu wymiaru ekwiwalentu według stanu z dnia, następującego po wejściu w życie ustawy z dnia 26. kwietnia 1912, Dz. u. p. Nr. 86 (która weszła w życie w dniu 15. czerwca 1912), a nieruchomość ta jest obciążona prawem budowli w chwili, niarodajnej dla wymiaru ekwiwalentu,

wówczas należy przestrzegać przy zeznawaniu wartości, jakoteż przy wymiarze ekwiwalentu następujących postanowień.

§ 2.

Przedewszystkiem należy zastosować się do zarządzeń wydanych w §§ 8. do 15. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186 i przedstawić ogólną wartość nieruchomości (gruntu wraz z znajdującymi się na nim w danym razie budynkami) tak, jak gdyby nieruchomość nie była obciążona prawem budowli.

Następnie należy odtrącić od ogólnej wartości nieruchomości wartość prawa budowli, obliczoną według ustępu następującego, wraz z przynależnością.

Jako wartość prawa budowli wraz z przynależnością (to jest łącznie z budynkami na podstawie prawa budowli nabytymi lub wzniesionymi) należy przyjąć tyle setnych części ogólnej wartości nieruchomości, ile lat ma upłynąć od chwili, niarodajnej dla wymiaru ekwiwalentu, do chwili zgaśnięcia prawa budowli; części roku, dosięgające sześciu miesięcy, należy przytem uważać za pełny rok. w przeciwnym razie nie brać ich w rachubę.

Postanowienia powyższe nie wykluczają zastosowania jednego ze sposobów oszacowania, przytoczonych w §§ 12., 13. i 15. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186.

§ 3.

Jeżeli czas trwania prawa budowlu nie wynika na pewno z umowy, którą je ustanowiono, albo jeżeli czas ten zależy od warunku, który w chwili wymiaru ekwiwalentu jeszcze się nie spełnił, wówczas należy przy stosowaniu przepisów § 2. przyjąć najdłuższy czas trwania, jaki jest możliwy według umowy, lub w braku postanowienia umownego, normującego najdłuższy czas trwania prawa budowlu, czas 80letni (§ 3., ustęp 1. ustawy z dnia 26. kwietnia 1912, Dz. u. p. Nr. 86.).

§ 4.

Zeznania należy dokonać według wzoru A/1, dołączonego do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186.

W rubryce:

„Zeznana wartość ogólna gruntów i przy należności“

należy wpisać najpierw wartość ogólną nieruchomości, zaś w następnej linii wartość prawa budowlu, obliczoną według § 2., ustęp 3. i uwidocznić różnicę między tymi dwiema cyframi, oznaczającymi wartość.

W innych rubrykach nie należy uwzględniać obciążenia nieruchomości prawem budowlu; w rubryce, przeznaczonej na uwagi, należy jednak podać datę umowy, którą ustanowiono prawo budowlu, czas, na który je ustanowiono, ewentualnie najdłuższy czas, jaki należy przyjąć według § 3., oznaczenie tabularne wykazu hipotecznego, utworzonego dla prawa budowlu, w końcu urząd, w którym przypisaną została należność od nabycia prawa budowlu oraz pozycję rejestru B odnośnego nakazu zapłaty.

§ 5.

Jeżeli nieruchomość, podlegająca ekwiwalentowi, zostanie obciążona prawem budowlu po chwili, miarodajnej dla wymiaru tego podatku, wówczas należy zastosować odpowiednio § 35. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186, i odpisać tę część ekwiwalentu, która odpowiada stosunkowi zachodzącemu między wartością prawa budowlu w chwili jego ustanowienia, obliczoną odnośnie do tejże samej chwili ogólną wartością nieruchomości. Jako wartość prawa budowlu należy przyjąć przytem tę kwotę, od której wymierzona została należność przy sposobności ustanowienia tegoż prawa.

§ 6.

O ile nie wydano w §§ 1. do 5. odmiennych zarządzeń, należy stosować postanowienia rozporządzenia

Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186, także do zeznawania wartości nieruchomości, obciążonych prawem budowlu, w celu wymiaru ekwiwalentu, tudzież do wymiaru i opłacania tego podatku od wspomnianej wartości za siódme dziesięciolecie (do 1920 włącznie).

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i winno znaleźć zastosowanie do wszystkich wypadków oznaczonego w §§ 1. i 5. rodzaju, które wydarzyły się od dnia 15. czerwca 1912.

Zaleski wr.

123.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości i Ministerstwem handlu z dnia 21. czerwca 1912,

dotyczące uzupełnienia względnie zmiany załącznika C regulaminu ruchu dla kolei żelaznych z dnia 11. listopada 1909, Dz. u. p. Nr. 172.

Załącznik C regulaminu ruchu dla kolei żelaznych z dnia 11. listopada 1909, Dz. u. p. Nr. 172, uzupełnia się, względnie zmienia się w sposób następujący:

Lit. f) pod I a, lit. D, ustęp (3) otrzyma brzmienie następujące:

„f) Na wozach należy nalepić kartki, zawierające niebieskim drukiem oznaczenie „Przedmioty, ulegające łatwo eksplozyi, grupa 2.“ Pod I d, lit. G, wstawia się jako ustęp (4):

„(4) Tlen, zgęszczony do 0-3 atmosfer, w workach z gumy, tkanin impregnowanych lub tym podobnych materiałów przyjmuje się do przewozu bezwarunkowo.“

Pod VI, liczba 3, wykreśla się słowa „wyciągnięty łój.“

Lit. b) pod VI, lit. A, ustęp (2) otrzyma następujące brzmienie:

„b) Przedmioty liczb 3., 7. i 9. nie potrzebują osobnego opakowania, muszą być jednak zupełnie zakryte gęstymi oponami wozowymi, o ile nie są opakowane; przy nawozie stałym, zmieszany z podściółką, (liczba 7.) wystarczy przykrycie cienką warstwą piasku lub ziemi;

jeżeli nawóz jest mokry, nie potrzeba żadnego nakrycia; śmieci domowe (liczba 9.), przewożone w wozach, umyślnie na ten cel urządzonych i zapobiegających rozpylaniu się zawartości, nie potrzebują opon^a.

Lit. *f*) pod VI, lit. *A*, ustęp (2) otrzyma następujące brzmienie:

„*f*) Przedmioty liczby 8. należy pakować w mocne, szczelne i bezpiecznie zamknięte naczynia. Suchy kał psi i suche łajna gołębie można pakować także w mocne i gęste worki.“

Pod VI, lit. *B*, wstawi się na końcu ustępu (7.):

„Do przewozu suchego kału psiego, opakowanego stosownie do przepisu pod *A*, (2) *f*, zdanie

ostatnie, należy używać wozów krytych lub otwartych z dobrze przylegającymi oponami.“

Królewsko-węgierskie Ministerstwo, z którym porozumiano się w tym względzie, wydaje równocześnie takie samo zarządzenie.

W ten sposób znosi się tymczasowe zarządzenia z dnia 20. listopada 1911, l. 52009, z dnia 23. marca 1912, l. 9544, i z dnia 14. maja 1912, l. 19658 (Dziennik rozporządzeń dla kolei żelaznych i żeglugi parowej Nr. 133 z r. 1911, 36 i 59 z r. 1912), wydane na zasadzie § 2., ustęp (4) r. r. d. k. ż.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 10. lipca 1912.

Forster wlr.

